

ВІРШІ ПРО РІВНЕ

***

На карті України, дрібно-дрібно:
Містечко, хтозна-звідки і взялось.
Комусь-то перепродане за срібло,
Колись-то завітав навіщось хтось,
І майже все (подробіци - в музеї),
А основне чи ж кожен і збагне.
Хіба що ці грузькі прилеглі землі,
З котрих і встало, рівне і трудне.

О, як горіло, мучилось і мерло!
І як його міняли на свій лад
І соцстандарт, і вишукане евро-,
І все новіші очі немовлят.
І все старіші очі, кажуть, княжі,
І, кажуть, книжним був колись цей край.
Прислухайся – і щось тобі розкажуть
Це озеро чи та крута гора.

***

Не криви душею, моє місто,
Не годи відразу цим і тим,
Не хвались, що зроду ти барвисте,
Що в тобі мішалися світи.
І за тих, хто в них перемагає,
Так слухняно руку ти тягло.
От і йдеш та трішечки кульгаєш
І зітхаєш: «От колись було...».
Світочі – нехай земля їм пухом,
Темники - змінили сто личин.
І вже звичні слуху сильні духом,
І щоб відректися – тьма причин.
Я з тобою мучуся і каюся,
Потім розважаюся і грішу,
Але попри все – не відрікаюся
І про тебе, і тобі пишу.

Вікторія КЛИМЕНТОВСЬКА

ДОМАШНІЙ ЗАКОРДОН

Про Європу ще снили в колісці,
Й досі манить усіх закордон,
Тому є ось у нашому місті
«Істамбул» і «Париж», і «Ліон».
Є «Манхетен», є «Рим», є «Палермо»,
Є «Твін Пікс» та ще й «Бeverлі Хіллз»...
Вже в Європі неначе тепер ми,
Вже в Америку дехто заліз.
Якщо втома не давить на плечі,
Гривні є і не хилить на сон –
По Європі броди цілий вечір:
«Рим», «Париж» і «Палермо», й «Ліон»...
А коли ті закінчаться гулі,
Як заснеш, хай насниться таки,
Що ти десь у Парижі й Стамбулі
І відвідуєш там залюбки
Наші «Рівне», «Рокитне», «Костопіль»,
«Сарни», «Дубно», «Острог»,
«Бармаки»...

Василь БАСАРАБА

МІСТО

Марії Рівненській (Нesвицькій)

Хіба ж це добре, місто без базару?
А там у парі гроші і товар...
Ніщо в житі не продається даром,
Хоч кажуть, що життя – то Божий дар.
Її душа – від ярмарку до церкви,
Від права Магдебурського до мрій –
Складала місту пісню, що не меркла,
Щоб Рівне розквітало на зорі!
Той ярмарок вершився на Семена,
Бо князь і зять Семенами були...
Княгиня мала ті шляхетні гени,
Що, як дитині, місту перейшли.
І ось стоїть велично панський замок
У дивному трикутнику річок.
І от відкрито дерев'яну браму –
Із трьох боків в'їжджайте!

На замок

Лише закриті від очей століття,
На жаль, ніхто не рахував звитяг.
А згодом у пожежах і жахіттях
Не раз боролось Рівне за життя...
Тих згарищ вже не бачила княгиня,
У інших серце рвалося від журби!
А поки що – Марія – берегиня,
Людина надзвичайної судьби...
Не стало на заваді місце рівне,
Як правило, палаци – на горбках,
Зростало наше рідне місто Рівне,
У неї, у Марії на руках.
Її душа – безмежна і побожна –
Спокутувала працею гріхи.
Її роки – безжальні і тривожні –
Пресвітлі та незлічені птахи!
Всі привілеї місто Рівне мало,
Гудів базар, як вулик, досхочу!
Я ніби чула, як вона казала:
«За кожне право я життям плачу!»

Анна ЛИМИЧ (ВОЙНАРОВИЧ)

ЄВРОРЕМОНТ У РІВНОМУ

Місто, якого не стало.
Нині що є – не моє.
Тільки в магічному кристалі
Пам'яті ще постає.

Вулиця двоповерхівок,
Мій і хайвей, і бродвей,
Репані п'яти бруківок,
Звуків і світла коктейль,

Мохом порослі балкони,
Тріщин стрімка вертикаль –
Ці передвісники скону
Міста, якого так жаль...

Лідія РИБЕНКО